

se, elle sün ommeti ni röömsaks tehha, kui agga ias woimalit. — Keikide süddame peäle hakkas se sanna, agga keigeennamiste ligutas se mehhe süddant. Ooled sa, mo armas naene, mo iggawesse önnetusse pärast, ni sures murres? Oh, tånnö ogo sul, so trui maenitsusse eest! Jummala armo läbbi tahhan teiseks sada. Ja mees teggi töeks, mis olli lubbanud; sai teiseks, sai hopis ueks, sai õigeeks ristiinnimesseks, sai nenda ka keigeparremaks naesemehheeks.

Luggege sedda, teie, monne uskmatta mehhe, waggad, jummalakartlikud abbiseltsid! Palluge omma meeste eest Jummalat! Tehke nende süddamettele häbbi omma armastusse, omma holekandmisse, omma truuusse läbbi! „„Eest, mis tead sinna, naene, kas sinna mehhe woid önsaks tehha? ellif, mis tead sinna, mees, kas sinna naese woid önsaks tehha, ehk mitte?“ I Kor. 7, 16.

Ra üks sanna ühheteste ümnenemal pühhapáwal párast kõlm aino Jummala pühha, mil variseer ja tölnér mellemad üleslăpsid pühha fotta, palvet pidama.

Kel hüdis tornist ja rahwas läks firriko ommas tallis firrikoridis ja laulis ja pallus Jummalat. Agga üks innimenne, kes surjaste olli ellanud, ja paljo vattroteinud Jummala ja innimeste vasto, igatgeses ka Jummalat, ja andeks Ta käest palluda. Polnud tal ennam firrikohtet ja ehk kül südda armsa pühha kohta kippus, siiski wärries ja kartis, sest et teadis ennast firriko ja temma jutlust alwaks piddanud. — Ra se kartus olli temmal, et wahhest ehk mässaminne rahwa seas piddi tousma, temma tullemisse párast. — Agga siiski kui peik rahwas firrikus kous, tulleb ta firriko uksse pedle ja kulab lauso armsa heale, mis ristirahwas pühhas templis lausvad. Ja pattotundminne saab